

ကျွန်တော်ဆက်၍ရေးချင်သော

ဝတ္ထုများ

ပြသန်းစာတို

ကျွန်တော်ဆက်၍ ရေးချင်သော ဝတ္ထုများ - ၁

(၁)

လူသည် တွေးခေါ် စဉ်းစားတတ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘေဘီတင်များဟု ဆိုကြသော ချင်ပန်ဇီ၊ ဂေါ်ရီလာ၊ အိုရင်းအူတန်နှင့် ဂစ်ဘွန် စသော လူဝံ မျိုးနွယ်များသည် လေးဘက်တွားသွားလျက်ရှိခဲ့ကြရာမှ ၎င်းတို့၏ လက် နှစ်ဖက်သည် လွတ်လပ်လာခဲ့ကြကာ၊ ခြေဖြင့် မတ်မတ်လျှောက်တတ်လာခဲ့ကြသည်။ လက်နှစ်ဖက် လွတ်လပ်လာကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုန်ထုတ်လုပ်ရေးကို စတင် လုပ်ဆောင်လာကြသည်။ ဤသည့် အချိန်မှစ၍ လူ့ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် တိရစ္ဆာန် လောကမှ ပထမဆုံး ခွဲထွက်လာခဲ့ကြသည် ဟု သိပ္ပံပညာရှင်များက ဆိုကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များဟုဆိုကြသော လူဝံများသည် ထိုစဉ်က တွေးခေါ်မှုတွင် မြင့်မားခြင်း မရှိကြသေးချေ။ ပထမဆုံးသော လူသားသည် မိုးရွာခြင်း၊ ရေကြီးခြင်း၊ လျှပ်စီးလက်ခြင်း၊ တောမီးလောင်ခြင်း စသည့် သဘာဝ ၏ အန္တရာယ်များအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ သဘာဝ ၏ စိုးမိုးခြယ်လှယ်မှုကို ခေါင်းငုံ့ခဲ့ ကြရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူသည် ကုန်လုပ်ရေး ဖြစ်စဉ်မှ တစ်ဆင့် အသိပညာကို ရရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုန်လုပ်ရေး ဖြစ်စဉ်မှ တစ်ဆင့် တွေးခေါ်စဉ်းစား တတ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာဦး လူသားသည် မိုးထစ်ချွန်းသံနှင့် လျှပ်စီးလက်ခြင်းကို ကြား

ရ၊ မြင်ရသည့်အခါ၌ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ မိုးနတ်သားကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။ ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်သော တောမီးကို မြင်သည့် အခါ၌ ကမ္ဘာဦးလူသားသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လျက် မီးနတ်ကို ပူဇော်ပသခြင်း ပြုခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းကို မြင်သည့် အခါ၌ တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်ကာ လေနတ်သားကို ပူဇော်ပသခြင်း ပြုခဲ့သည်။ အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလျှံကျသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင် တို့ကို မြင်သည်၌ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်၊ မြစ်စောင့်နတ်တို့ကို ကိုးကွယ်ပသခဲ့သည်။ မီးတောင်ပေါက်ကွဲ၍ မီးလျှံသခြင်းကို မြင်သည့်အခါ၌ မီးတောင်စောင့်နတ်ကို ဆည်းကပ်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကမ္ဘာဦးလူသားသည် သဘာဝ နိယာမတရားများ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုတို့ ငုံ့ခံခဲ့ရသည်။ သဘာဝ နိယာမတရားများ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ခံရဖန်များသည့် အခါ၌ ကမ္ဘာဦးလူသားသည် ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ ၎င်း၏ စိတ်ထဲတွင် အဆူဆူသော ဘုရားများ၊ အထူးထူးသော နတ်များကို ဖန်ဆင်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သဘာဝ အင်အားစုများ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ခုခံတွန်းလှန်ရာ၌ ကမ္ဘာဦးလူသားက ဖန်ဆင်းခဲ့သော ဘုရားသခင်တို့သည်လည်း လူသားကို ကယ်ဆယ်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြချေ။ သွေးခဲမတတ် အေးမြလှသော ဆောင်းရာသီ၌ ကမ္ဘာဦးလူသားတို့သည် အကာအကွယ်မဲ့ သေကျေပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။ သို့ရာတွင် လူသားသည်။ တောင်စောင်းတွင် ရှိသော ကျောက်ကမ်းပါးယံ လိုဏ်ဂူတစ်ခုကို တွေ့သည့်အခါ၌ ထိုကျောက်ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ နွေးထွေးရာဒေသကို တွေ့ခဲ့သည်။ တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သော တောမီးသည် မိမိအား အချမ်းဒဏ်မှ ကာကွယ်ပေးကြောင်းကို မြင်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူသည် မိမိ၏ ဘဝ တည်မြဲရေးအတွက်ဖြစ်သော ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး ဖြစ်

စဉ် တွေးခေါ်တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာဦး၌ လူသားသည် သဘာဝ အင်အားစုများ၏ ဖိနှိပ်စက်မှုကို ခေါင်းငုံ့ ခံရသည်။ သို့ရာတွင် လူသားသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသိတရားကို ရရှိခဲ့ကာ သဘာဝ အင်အားစုများအား မိမိအကျိုးအတွက် အသုံးချလာနိုင်ခဲ့သည်။ သဘာ အင်အားစုများအား ဇက်ကြိုးတပ်၍ စေခိုင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူသည် သဘာဝ အင်အားစုများ၏ ဖိစီးမှုကို တော်လှန်ကာ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခင်က မီးတောင်၏ မီးလျှံထမှုကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုနှင့်အတူ လူသားသည် ထိုမီးကို မိမိအကျိုးအတွက် အသုံးချနိုင်ခဲ့သည်။ မိုးကြိုးလျှပ်စစ်ကို မီးပွင့်အတွင်း၌ သိုလှောင်ကာ ယဉ်ပါးနေသော လျှပ်စစ်ဓာတ် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ဤတိုးတက်မှုများသည် ကုန်လုပ်ရေးဖြစ်စဉ်အတွင်းမှ ရရှိခဲ့သော အသိတရား ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ တွေးခေါ်စဉ်းစားတတ်လာသော ဆင်ခြင်တုံတရားကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ တွေးခေါ်စဉ်းစားခြင်း မပြုသော လူသည် လူမဟုတ်ချေ။ ပခုံး နှစ်ဖက်ကြားတွင် ခေါင်းပေါက်၍ ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသော မြက်စားသတ္တဝါသာလျှင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

xxxxxxxxxx

(၂)

လူသည် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဟူသော ကာလသုံးပါးနှင့် ကင်း၍ မနေနိုင်ချေ။ ၎င်း၌ ကုန်လွန်ခဲ့သော အတိတ်ကာလ၊ ထိုအတိတ်ကာလနှင့် ဆက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လက်ငင်းဘဝ၊ ထိုလက်ငင်းဘဝ၏ အကျိုးဆက်တရားအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာသော၊ လာလတ္တံ့သောကာ

လတို့ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားခြင်း ပြုရလေသည်။ “ငါသည် တွေးတောစဉ်း စားခြင်း ပြု၏ ။ ထို့ကြောင့် ငါ့ဟူ၍ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်” ဟူသော ဒေး ကားအမည်ရှိသော ၁၈ ရာစုနှစ် အနောက်တိုင်း အဘိဓမ္မာပညာရှင် တစ်ဦး၏ စကားသည် မှန်သင့်သလောက် မှန်ပေသည်။

လူသည် တစ်ယောက်တည်းနေသော သတ္တဝါမဟုတ်ဘဲ အုပ်စုဘဝဖြင့် နေထိုင်သော သတ္တဝါ ဖြစ်ရာ၊ အကြောင်းမသင့်၍ တစ်ယောက်ထီးတည်း နေရသော အခါများ၌ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်း အမှုကို ပိုမိုလုပ်ဆောင်ခြင်း ပြုရသည်။ လူသည် စကားပြောသော သတ္တဝါဖြစ်ရာ အကြောင်းမသင့်၍ တစ်ယောက်ထီးတည်းနေရသော အခါများ၌ ပို၍ စကားပြောလိုသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက အကြောင်းမသင့်၍ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရ ဖူးရာ။ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်သည် ထိုအခါ၌ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းပြုရန် ပိုမိုတောင်းဆို လာ၏ ။ အသံကို ပြုသော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တို့သည် ပို၍ အလုပ်လုပ်ရန် တောင်းဆို လာကြသည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ထီးတည်း အသံထွက်၍ စဉ်းစားခြင်း ပြုလေသည်။

“လူဟာ အကြောင်းတရားနဲ့ ကင်းပြီး မနေနိုင်ဘူး။ ဟင်းလင်းပြင်ထဲ တွင် ကင်းပြီး မနေနိုင်ဘူး။ အချိန်နဲ့ကင်းပြီးလည်း မနေနိုင်ဘူး။ လူဟာ အချိန်ရဲ့ ဖိစီးမှုအောက်က မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး။ အချိန်ကို အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်အဖြစ် ပညက်ပြုပြီး ပိုင်းခြားထားကြတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဟာ အတိတ်နဲ့ အနာဂတ်အကြားမှ နယ်နိမိတ်မျဉ်းကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ယနေ့ဟာ “ယမန်နေ့” ဆိုတဲ့ ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်နဲ့၊ “မနက်ဖြန်” ဆိုတဲ့ လာလတ္တံ့သော အချိန်တို့ရဲ့ အကြားက ကြားခံမျဉ်းကြောင်းဖြစ်

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ယနေ့ဆိုတာ မရှိဘူး။ “မနက်ဖြန်” ဆိုတာလည်း မရှိဘူး။ “ယမန်နေ့” ပဲ ရှိတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်မရှိဘူး၊ အနာဂတ် မရှိဘူး၊ အတိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ငါဟာ အချိန်ရဲ့ ဖိစီးမှုက တစ်စိတ်တစ်ဒေသ လွတ်မြောက်နေပြီလား။ ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူဟာ ဘယ်အခါမှ အချိန်နဲ့ ကင်းကွာပြီး တည်နေနိုင်ခြင်း မရှိဘဲနဲ့ ငါဟာ အတိတ်မှာချည်း ပဲ နေထိုင်ခြင်း ပြုနေတယ်လို့ ဘာကြောင့် ထင်နေရသလဲ။ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်မရှိဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေရတာ လဲ”

ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ထီးတည်း နေထိုင်ခြင်း ပြုရသောအခါ များ၌ ဤသို့ အသံထွက်၍ စဉ်းစားခြင်း ပြုမိသည်။ ကမ္ဘာလောက၌ သက်ရှိသက်မဲ့ မှန်သမျှသည် အချိန်နှင့် ကင်းလွတ်ဖြစ်တည်နိုင်ခြင်း မရှိဟု အဘိဓမ္မာများက ဖွင့်ဆိုကြ၏ ။ ရှိရှိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့တို့သည် အလျား ၊ အနံ၊ ထု နှင့် အချိန်ယူသော အတိုင်းအတာ လေးမျိုးမှ ကင်းလွတ်ဖြစ်တည် နိုင်ခြင်း မရှိဟု သိပ္ပံပညာကလည်း ဆို၏ ။ သို့ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော့်တွင် ပစ္စုပ္ပန်လည်း မရှိ။ အနာဂတ်လည်း မရှိ။ အတိတ်သာ ရှိသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ထင်နေရသနည်း။

အချိန်သည် ထာဝရကာလကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်း၌ အစလည်း မရှိ။ အဆုံးလည်း မရှိချေ။ မည်သည့် အချိန်ကစ၍ အချိန်ကာလဟူ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သနည်း။ မည်သည့် အချိန်၌ အချိန်ကာလသည် အဆုံးသတ်သွားမည်နည်း။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့သွားလျက် ရှိသော ရထားကြီးနှင့်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေကား ထိုရထားကြီးပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာ ကြသော ခရီးသည်များ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် အဆုံးမရှိသွားလာလျက်ရှိသော ရထားကြီးပေါ်၌ ဘူတာတစ်ခုမှ တက်လိုက်လာခဲ့၍ ဘူတာ တစ်ခုတွင် ဆင်းနေရစ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ရထားကြီးကား ဆက်လက် ခုတ်မောင်းမြဲ ခုတ်မောင်းနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုရထားကြီးသည် မည်သည့်ဘူတာမှ စထွက်ခဲ့ သနည်း။ မည်သည့်ဘူ တာတွင် ခရီးဆုံးမည်နည်း။

ဤသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော်သိသည်မှာ ထိုရထားကြီးသ ည် ထာဝစဉ် ခုတ်မောင်းလျက်ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့သာလျှင် ဘူတာတစ်ခု ခုတွင် ဆင်းနေရစ် ရမည်ဆိုသည့် အချက်သာဖြစ်သည်။

“ခရီးတစ်ခုကို ဘူတာတွေ၊ စခန်းတွေ၊ မိုင်တွေနဲ့ သတ်မှတ်ကြတယ် ။ အချိန်ကိုတော့ နေ့ ည၊ ရက် လ၊ နှစ်တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ပိုင်းခြား သတ်မှတ် ကြတယ်။ ဒါဖြင့် ငါဟာ ခရီးတစ်ခုကို သွားနေမှန်း သိပါလျ က်၊ အချိန်ရထားကြီးကို စီးနင်းလိုက်ပါ နေမှန်း သိပါလျက်။ ငါ့ ခရီးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဘူတာတွေ၊ မိုင်တိုင်တွေကို မတွေ့ရသလဲ၊ အဖြစ်အပျက် တွေကို မတွေ့ရသလဲ”

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

အချိန်ဆိုတာကို အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားတယ် ဆိုရင် ငါ့မှာ အချိန်ကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ရအောင် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အ ပျက်ရယ်လို့ ရှိရဲ့လား။ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ အချိန်ကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ရ အောင် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ရယ် လို့မရှိဘူး။ ငါ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ငါဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ တသီးတခြား က င်းလွတ်နေတယ်။ တစ်နေ့လုံး နေလို့မှ တာဝန်ကျပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက် လောက်ကို နှစ်ခါလောက် မြင်ရတာ ပဲ ရှိတယ်။ နောင်လည်း ဒီပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ ဒီမျက်နှာနှစ်ခုကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ မြင်နေရဦးမယ် မသိ ဘူး။ မနက်ဖြန်မှာလည်း ဒီအတိုင်း တွေ့နေရဦးမှာပဲ။ သန်ဘက်ခါမှာလည်း ဒီအတိုင်း တွေ့ရဦးမှာပဲ။ သန်ဘက်ခါရဲ့ နောက်တစ်နေ့။ အဲဒီ နောက်တစ်နေ့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ သန်ဘက်ခါရဲ့ နောက်တ

စ်နေ။ အဲဒီ နောက်တစ်နေ့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ ဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ နေထိုင်အသက်ရှင်နေကာ မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်မှာပဲ အ သက်ရှင်နေတာ။ ဒါကြောင့် ငါဟာ အချိန်ရဲ့ ဖိစီးမှုက တစ်စိတ်တစ်ဒေသ လွတ်မြောက်နေတယ်လို့ ထင်နေခြင်း ဖြစ်တယ်”

အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အခန်းကျဉ်း ကလေး တွင်လည်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ မင်းမူလျက်ရှိသည်။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်၏ စုတ်ထိုးသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

“အချိန်ဆိုတဲ့ အဆုံးမရှိတဲ့ ကာလကြီးကို နေ့၊ ည၊ ရက်၊ လ နှစ်တွေ နဲ့ ပိုင်းခြားထားကြတယ်။ ငါတို့ဟာ ဒီအပိုင်းအခြားတွေထဲမှာ အသက်ရှင်နေကြတယ်။ ငါ့ဘဝဟာ နေ့နဲ့ညကိုတော့ သိပါရဲ့။ မှောင်လာလို့ ကျိုးကန်းတွေ အိပ်တန်းတက်လဲ ကြားရင်၊ စာကလေးတွေ အိပ်တန်းတက် သံကြားရင် ညမှန်းသိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေ့လဲ၊ ဘယ်ရက်လဲ၊ ဘယ်လဲ ဆိုတာ ငါ မသိရဘူး။ ဒီတော့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ကြားခု ပေးထားခြင်း မရှိတဲ့ အချိန်ထဲမှာ နစ်မြောနေတဲ့ ငါ့မှာ ပစ္စုပ္ပန်လည်း မရှိဘူး။ ။ အနာဂတ်လည်း မရှိဘူး။ အတိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ငါ့မှာ တွေးတော စဉ်းစားစရာ ဆိုလို့ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါဟာ အတိတ်မှာ နေထိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော့်၌ အသစ်အသစ် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်တို့ မရှိတော့ သဖြင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်၌ အသစ်သစ်ဖြစ်သော အရောင်ရိုက်ခတ်ချက်တို့ မရှိ တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော အာရုံ၊ အသစ်သစ်ဖြစ်သော အတွေးတို့လည်း မရှိတော့ချေ။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် အတိတ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားတွေးတောခြင်း

ပြုရသည်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ပထမဆုံး မှတ်မိသော အဖြစ်အပျက်၊ ပထမဆုံး မှတ်မိသော သီချင်း၊ ပထမဆုံး မှတ်မိသော ရှုခင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။

“ငါ ပထမဆုံး မှတ်မိတဲ့ သီချင်းဟာ အမေ ပုခက်လွဲရင်း ဆိုသိပ်တဲ့ “ထောင်ရောင်နေ” လား၊ “သောင်းသောင်းညံ” လား၊ “ရွှေကျီးညို” လား၊ ဒါတွေလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မကြည်အောင်ဆိုတဲ့ “ဦးကလိန်” လား၊ မအေးမိ ဆိုသွားတဲ့ “ရွှေနှင်းဆီ” လား။”

ကျွန်တော်သည် တွေးတော စဉ်းစားစရာအသစ် မရှိသောအခါ၌ (တွေးတောခြင်း မပြုလျှင် မနေနိုင်သော လူ၏ ထုံးစံအတိုင်း) ငယ်ငယ်က အကြောင်းများကို ပြန်၍ တွေးတောမိသည်။ သီချင်းအပိုင်းအစကို ငယ်ငယ်က ကြားဖူးခဲ့၍ ကြီးမှ သီချင်းအမည်နှင့် အဆိုတော်အမည်များကို သိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော့်အာရုံသည် တခြားသို့ ခုန်ကူးသွားပြန်၏ ။

ငယ်ငယ်က ဖခင် ရုံးအားသောရက်များ၌ သားအဖ နှစ်ယောက် ဂိုရှာထွက်ကြသည်ကို အမှတ်ရ၏ ။ ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်လျှင် မြို့ပြင် ပေတစ်ရာ နံဘေး ယာရိုးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း၊ ဖခင်နှင့် အတူ ဆူးပုတ်ရွက်ခူး သွားခဲ့ပုံများ အမှတ်ရပြန်သည်။ တမာသီး လှိုင်လှိုင်ပေါ်ချိန်၌ မြို့ပြင်ပေတစ်ရာဘေး ထွက်ကာ တမာသီးတွေခူးပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြဖြင့် စစ်တိုက်တမ်းကစားကြပုံကို အမှတ်ရလာပြန်သည်။

xxxxxxxxxxxx

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ စဉ်းစားတွေးတောလျက်ရှိစဉ် အသံတစ်သံကြောင့် လန့်သွားသည်။

“စာရေးဆရာ၊ ဗျို့..... စာရေးဆရာ”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခေါ်သံကို ကြားသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူမျှ မရှိ။ ဤအချိန် ဤကာလ၌ ကျွန်တော့်အား ထိုသို့ ခေါ်မည့်သူလည်း မရှိ။ ထိုသို့ ခေါ်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။

“ဗျို့.... စာရေးဆရာ၊ ကျုပ်ပါဗျ”

နောက်ထပ်ခေါ်သံကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် နားကြား လွဲခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အား ဤသို့ ခေါ်မည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ခေါ်စရာ အကြောင်းလည်း လုံးဝမရှိ။

“ဗျို့..... စာရေးဆရာ၊ အိပ်နေသလား”

ကျွန်တော်သည် ပက်လက်လှန် လှဲနေရာမှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အသံကြားတုန်းက ကျွန်တော့်နားများကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ယခု သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရသော အခါ၌ လည်း မျက်လုံးများကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးများကို ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိ မမှား။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထလာသည်။

“ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

ထိုသူက ဆက်၍ မေးလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ထိုသူကို အထိတ်တလန့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသူသည် ဂျပန်ခေတ် “ဘီ - ဒီ - အေ” စစ်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ထား၏။ ဘီ - ဒီ - အေ တပ်မတော်သား ဦးထုပ်နှင့် ဝတ်စုံသည် ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိလေပြီ။ ခြောက်ထောက်တစ်ဖက်တွင် ဖိနပ်ရည်ကြီးကို စီးထား၏။ အခြားခြေထောက်တစ်ဖက်ကား ငုံးတိတိကြီး ပြတ်လျက်ရှိ၏။ ခြေထောက်ပြတ်လျက်ရှိသည့်ဘက်မျှ ဘောင်းဘီရည်သည် အဝတ်စုတ်ဖတ်ကြီး တစ်ဖက်သဖွယ် ပျော့ကျလျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ သွား..... ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ် အော်လိုက်ရမလား”

ကျွန်တော်က အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။ သူ့ ခြေထောက်တစ်ဖက်သည် ဂျှင်းထောက်ကြီးကို အားပြုထောက်ထား၏။

ကျွန်တော်သည် ညအချိန်မတော်ကြီးတွင် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့သို့ ရောက် ရှိလာသော ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် (ဘီ - ဒီ - အေ) ဝတ်စုံဖြင့် ထိုလူကို အလန့် တကြား ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ခုခံစရာ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာကြည့်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် အခန်းကျဉ်းကလေး ထဲ၌ လက်နက်ဆို၍ အပ်မပြောနှင့် သွားကြားထိုးတံကလေး တစ်ချောင်းမျှပင် မရှိ။ ဗျာစကလေး တစ်စမျှပင် မရှိ။

ကျွန်တော်သည်ပင် မျက်စိမှားသလော။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်မျက်လုံးများကို မယုံအောင်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် လွန်ခဲ့သော

နှစ်ပေါင်းအစိတ်ကျော်၊ သုံးဆယ်ခန့်က ရှိခဲ့သော ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် (ဘီ - ဒီ - အေ) ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေသော အခန်းကျဉ်းကလေးသည် အရံအတား အထပ်ထပ် ပိတ်ဆို့ထားသောနေရာ ဖြစ်သည်။ အစောင့်အကြပ်များ ထူထပ်စွာချထားသော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်နေရာသို့ တာဝန်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး နှစ်ဦးမှ အပ အခြားမည်သူမျှ လာရောက်လေ့မရှိ။ ၎င်းတို့မှာလည်း ယခုခေတ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကြ ရမြဲဖြစ်သည်။ ယခုထိုလူကား ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်၍ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အစိတ်ကျော် ။ သုံးဆယ်ခန့်က ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်သားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဖျင်ကြမ်း စစ်ဝတ်စုံကြီး ဝတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်ပင်လျှင် မျက်စိမှားသလား။ အရံအတား အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှား၍ ရောက်လာခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ် တစ္ဆေသရဲလော။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူကို သေချာစွာ ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် မျက်စိ မမှား။ အရံအတားများကို ကျော်လွှားလာသည်ဆို၍ လည်း လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ တစ္ဆေ သရဲလည်း မဟုတ်တန်ရာ။

“ဗျို့ စာရေးဆရာ.....၊ ကျုပ်ပါဗျ”

ထိုလူက အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံဖြင့် ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူမျက်နှာသည် ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ပေးမည့် အမူအရာမျိုး မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထိုလူ၏ မျက်နှာသည် ပြီးယောင်ခြင်းလည်း မရှိ၊ တင်းမာခြင်းလည်း မရှိ။ တည်ကြည် ခန့်ညားသော အမူအရာကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

ထိုလူ၏ မျက်လုံးများသည် နက်မှောင်သော မျက်ခုံးမွေးများ အောက်တွင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ၎င်း၏ ပါးပြင်တွင်လည်း မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ ပါးသိုင်းမွေးများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုလူကို တစ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် မြင်ဖူးသည့် နေရာဟူ၍ လည်း ခွဲခြားရေး မည်သူမည်ဝါမှန်းလည်း မသိ။

“စာရေးဆရာ ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်”

ထိုလူက ပထမဆုံးအကြိမ်ပြီး၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးလိုက်သောအခါ၌ ထိုလူ၏ ယောက်ျားပီသ၍ ခန့်ညားသော အမူအရာသည် ပို၍ ထင်ရှားလာ၏ ။ မေးရိုး ကားကြီးများသည် ထိုလူ၏ တည်ကြည်မှု၊ ရဲရင့်မှု၊ ပြတ်သားမှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိကြသည်။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး”

“ကျုပ် ရန်နောင်လေ၊ မျိုးမြင့်ရန်နောင်”

ထိုလူက ဒုတိယအကြိမ်ပြီး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျာ.....”

ကျွန်တော်က အာမေဇိုတ်သံကို ပြုလိုက်မိသည်။ ထိုနာမည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသည်ဟူ၍ ထင်မိ၏ ။ သို့ရာတွင် အချိန်ကာလာ၊ နေရာဒေသတို့ကို မမှတ်မိတော့။

“ခင်ဗျား စာရေးဆရာ မင်းဆွေဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ခင်တုန်းက နာမည်ကြီးခဲ့ပြီး ၁၉၄၈ ခုနှစ်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ စာရေးဆရာကြီး မင်းဆွေကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ မင်းဆွေပါပဲ။ သူ့ဝတ္ထုတွေကိုကော ခင်ဗျား ဖတ်ဖူး မှာပေါ့၊ ကျုပ် ခဏထိုင်မယ်ဗျာ”

ထိုလူသည် ရှည်လျားစွာ စကားပြောတော့မည်ဟန်ဖြင့် အုတ်လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဂျိုင်းထောက်ကြီးကို နံရံတွင် ထောင်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့..... တော်တော်များများ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ “ဖြေလဲ မပြေ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု၊ “သူဘု ငါဘောက်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု၊ စောခင်ထားဆိုတဲ့ ရှမ်းအမျိုးသမီးလေးကို မဏ္ဍိုင်ပြု ဖွဲ့ထားတဲ့ “စနေမ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု၊ ရဲမြင့်နဲ့ ခင်ဆုံးဆိုတဲ့ အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးအကြောင်းကို ရေးထားတဲ့ “မ, နိုင်ငံ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု၊ “လင်” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု၊ ဂီတသာလျှင် လူမျိုးသာတယ်၊ ဂီတချာလျှင် လူမျိုးချာတယ်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကလေးကို စွဲကျန်ရစ်စေခဲ့တဲ့ “သွေး” ဝတ္ထု၊ ပြီးတော့ မင်းကြီးရန်တောင်ရဲ့ ယိမ်းနွဲ့ပါးစားကို ဆက်ခံထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့.....”

“ဗျို့... စာရေးဆရာ၊ တိတ်”

ကျွန်တော်က စကားပြောဖက်တွေ့သဖြင့် တသိတတန်းကြီး လျှောက်ပြော လျက်ရှိစဉ်၊ ထိုလူက အမိန့်ပေးသံဖြင့် ပြောလိုက်သံ။ ပြီးမှ ၎င်းက ဆက်၍ -

“စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ စာရေးဆရာ။ ခင်ဗျား စကားပြောချင်နေသလို ကျုပ်လည်း စကားပြောချင်နေလို့၊ မစောင့်နိုင်တာနဲ့ အော်လိုက်ကာပဲ။ အဲဒီ မင်းကြီးရန်နောင်နဲ့ ယိမ်းနွဲ့ပါးကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းတဲ့ မျိုးမြင့်ရန်နောင်ဆိုတာ ကျုပ်။ ခင်ဗျားဟာ စာရေးဆရာလုပ်ပြီး ပါးမလိုလိုနဲ့ တော်တော်ထူတယ်။ မျိုးမြင့်ရန်နောင်ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရကတည်းက ခင်ဗျား မှတ်မိဖို့ကောင်းတယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ၎င်း၏ စရိုက်အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချ လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အား အော်ငေါက်ခြင်း ပြုသော်လည်း တစ်ဖက် သားအပေါ်တွင် အနိုင်ကျင့်လိုသော သဘောမျိုး၊ အထက်စီးနင်းသဘော မျိုးဖြင့် အော်ငေါက်ခြင်း၊ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ၎င်းအတွက် စကားပြောခွင့်မ ပေးသဖြင့် စိတ်သဘောရိုးဖြင့် ဟန့်တားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

စင်စစ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း မှတ်မိဖို့ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေး ဆရာကြီး မင်းဆွေ၏ “မား” ဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် ဝတ္ထုဖတ် ကောင်းတုန်း အရွယ်၊ ၁၉၄၃ ခုနှစ်က ဖတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်ပြီး၍ အသံတိတ်ရပ်ရှင်များ ပြန်လည် ရိုက်ကူးပြသောအခါ၌ လည်း ထိုဝတ္ထုကြီးကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ငယ်ရွယ် သူတို့ဘာဝ ထိုဝ ဝတ္ထုကြီးထဲမှ မျိုးမြင့်ရန်နောင်ကို ကျွန်တော် သဘောကျခဲ့သည်။ မျိုးမြင့် ရန်နောင်၏ အပြုအမူများ၊ စကားများကို မြင်ယောင်၊ ကြားယောင်ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည်။ သို့ပါလျက် ကျွန်တော်က ကောင်းစွာ မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေခြင်းမှာ မျိုးမြင့်ရန်နောင်ဘက်က ကြည့်လျှင် စိတ်ကိုမ ည်ဆိုက စိတ်တိုထိုက်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆသည်။

“ခင်ဗျား စကားပြောချင်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စကားမပြောရတာ ကြာပြီဗျ။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်လောက် စကားပြောချ င်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့ဗျာ”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ဆေးအိုးတစ်ဆုံကို ထည့်ကာ ဆေးတံကို မီး ညှိနေသည်။

“ခုလောက်ဆိုရင် ကျုပ်ကို လူတွေက မေ့ကြရောပေါ့။ ဘယ်မှတ်မိနိုင် တော့မလဲ၊ ကျုပ်ကို ဖန်တီး မွေးထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမင်းဆွေလည်း မ

ရှိတော့ဘူး။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်လောက်တုန်းက ဝတ္ထုဖတ်ခဲ့ကြတဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ရွယ်တူပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ခုလောက်ဆို ဝတ္ထုဖတ်ကြတော့ဘူး။ သားမယားကိစ္စ၊ ရာထူးကိစ္စ၊ စားဝတ်နေရေး ကိစ္စတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေကြရတော့ ကျုပ်ကို သတိရကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ် လူငယ်တွေကလည်း ကျုပ်ကို သိကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ..... ဘယ်သိနိုင်ပါ တော့မလ၊ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး ရှိသွားပြီပဲ။ အဲဒီ တုန်းက သူတို့တောင် မမွေးကြ သေးဘူး။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်ကို မှတ်မိကောင်းရဲ့ဆိုခြင်း ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့တာပဲ။ ဒါတောင်မှ ခင်ဗျားက ရုတ်တရက် မမှတ်မိချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်..... ဦးမျိုးမြင့်ရန်နောင်”

ကျွန်တော်က အားတုံ့အားနာဖြင့် ပြောလိုက်၏ ။ မျိုးမြင့်ရန်နောင်က ဆေးတံကို လက်တစ်ဖက် ကိုင်ထား၍ အခြား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အို အို ..... ကျုပ်ကို ဦးတွေဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ မျိုးမြင့်ရန်နောင် လို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.... မျိုးမြင့်ရန်နောင်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ် ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပေမယ့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားငယ်ငယ်က ဘုရားရှိခိုးတော့ “ရန်သူကို လက်စားချေလော့။ အိမ်သည်ကို ဧည့်သည် မစော်ကားရ။ အာမဘန္တေ” လို့ ခင်ဗျား ရွတ်တာတွေကို ကျွန်တော် ခုထက်ထိ မှတ်မိနေပါသေးတယ်”

ကျွန်တော်က စကားပြောဖော် ရလာပြီဖြစ်သဖြင့် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်စပြုလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မှတ်မိနေတာလဲ” မျိုးမြင့်ရန်နောင်က ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်လူ၏ အလိုက်ကို မသိဘဲ ဇွတ်မေးနေသည်။

“ခင်ဗျား ဘုရားရှိခိုးကို ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျသွားတယ်။ ဘုရားရှေ့မှာထိုင်ပြီး ‘ဩကာသ၊ ဩကာသ’လို့ မရွတ်ဘဲ ‘ရန်သူကို လက်စားချေမယ်၊ အိမ်သည်ကို ဧည့်သည်မစော်ကားရ၊ အာမဘန္တေ’လို့ ကျွန်တော် ထိုင်ရှိခိုးတော့ ‘ကောင်လေး၊ ဘုရားရှိခိုးပါလို့ ပြောတာ ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ’ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို အဖေက ကြိမ်နဲ့ ထရိုက်တယ်လေ။ ဒီအဖြေစာပေပျက်ကိစ္စ အမှတ်ရတော့ ခင်ဗျားဘုရားရှိခိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိဘဲ ဘယ်နေနိုင်ပါတော့မလဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ၁၃ နှစ် ၁၄နှစ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်က သဘောကျသွားကာ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှလူ့န္ဒြေဆည်လိုက်လျက် မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးဖြင့် ...

“နို့ . . . နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားကကော ဘုရားရှိခိုးကို ဘာဖြစ်လို့ သဘောကျသွားရတာလဲ”

“ဒီလိုလေ၊ ကျွန်တော်တို့ကလူငယ်ဆိုတော့ အဲဒီတုန်းက အင်္ဂလိပ်ကိသိပ်မုန်းနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်လာနေတဲ့ဧည့်သည်ဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဦးခန်းမှာတက်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုစော်ကားနေတယ်။ ဒါကိုကျွန်တော်မခံချင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဧည့်သည်ကိုကျွန်တော်ဆော်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆော်ရမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဘုရားရှိခိုး သင်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ရန်ကုန်ကို ဂျပန်လေယာဉ်ပျံက ဗုံးကြဲတဲ့နေ့ကျတော့ ခင်ဗျား အိမ်ပြန်လာပြီး ဂျော်နီဝါကား အရက်ကြော်ငြာက အင်္ဂလိပ်ရုပ်ကြီး နှစ်

ရုပ်ကို ခင်ဗျားရဲ့ 'ယိမ်းနွဲ့ပါး' ဓားကြီးနဲ့ ခုတ်ချလိုက်တယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော်ပိုသဘော ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာတွေကို ခင်ဗျားက လုပ်ပြသွားတော့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မမေ့နိုင်အောင် စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တာ ပေါ့”

“ဪ... .ဂျော်နီဝါကားအရုပ်ကို ဓားနဲ့ခုတ်တဲ့ကိစ္စလည်းမှတ်မိ သေးသကိုး”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည်ဆေးတံကိုဖွာကာခေါင်းကိုညိတ်နေသည်။ ၎င်း ၏ မျက်လုံးများသည်နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသကဲ့သို့ အဝေးသို့ ငေးစိုက်လျက်ရှိကြ၏ ။

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ မျိုးမြင့်ရန်နောင်။ ခင်ဗျား ‘ယိမ်းနွဲ့ပါး’ ဓားကြီး ကိုခင်ဗျား အမျိုးသမီးက ခင်ဗျားမရှိတုန်း တိတ်တိတ်ပုန်း ဓားအိမ်ကို ချွတ်ကြည့်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ မိသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ‘ ကျုပ်ဓားဟာ ချွတ်မိရင် မရဘူး။ သွေးသောက်ရမှ’ လို့ပြောပြီး သူ အင်မ တန်ချစ်တဲ့ ကြောင်ကလေး ‘ရွှေဝါ’ရဲ့ ဇာတ်ကို ပိုင်းချလိုက်တာကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိတာပဲ။ ‘ဓား’ ဝတ္ထုကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ လှုပ်ရှားမှု တော်တော်များများကို ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းနဲ့ အဲဒီ ထဲက အမျိုးသမီးကိုတော့ သိပ်မမှတ်မိချင်ဘူး”

“ဪ... .မြင်မြင်ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူးလား။ အေးလေ၊ ဇာတ်လမ်းကို မမှတ်မိရင်လည်း ကျုပ် ခပ်တိုတို ပြောပြပါ့မယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ဆေးတံမှ ပြာများကို ခေါက်လျက်ရှိ၏ ။

“ကျုပ်အဖေက ဦးဖြိုးတင့်ဗျာ။ ဆရာစံတိုက်ပွဲမှာ ကျခဲ့တယ်။ ကျုပ် အဖေက အင်းဝခေတ် မင်းကြီးရန်နောင် အဆက်အနွယ်ထဲက ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို မင်းကြီးရန်နောင် ကိုင်ခဲ့တဲ့ ‘ယိမ်းနွဲ့ပါး’ဓား

ကို အမွေပေးခဲ့တယ်။ ‘ယိမ်းနွဲ့ပါး’ အကြောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့ နော်။ စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နွားဇက်ကို ပိုင်းလိုက်ရင် အကွင်းလိုက် ပြတ်ကျတယ်ဆို တဲ့ ဓားအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး၊ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဒီဓားကို ကိုင်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်လာ တော့ ကျုပ်အဖေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးဖိုးထယ်အိမ်မှာ တည်းတယ်။ ဦး ဖိုးထယ်ရဲ့ သမီးက မြင်မြင်လေ။ မြင်မြင်ကိုမြင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်မြင်က ကျုပ်ကို ပါးရိုက်ဖူးတာကို အမှတ်ရလာတယ်။ ဒီတင် ကျုပ် လက်စားချေချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတာနဲ့ ရောက်ရောက်ချင်း မြင်မြင်ကို ပါးတစ်ချက် ဆွဲရိုက်ပစ်လိုက်တယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်က အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက်က တွေ့တွေ့ချင်း ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ပါးရိုက်တာကို တချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ကြတယ်။ ကျုပ်ကတော့ လုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ခုလည်း မှန်တယ်လို့ ထင်တုန်းပဲ။ ကျုပ်ကို စော်ကားတဲ့လူဆိုရင် ကျုပ်က လက်စားပြန်ချေရမှ အိပ်ပျော်တယ်။ ဪ... ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရဦး မယ်။ ကျုပ် မြင်မြင်တို့အိမ် ရောက်တော့ မြဒင်ဆိုတဲ့ နောက်ပိုးကိုတွေ့ တယ်။ ဒီကောင်ဟာ တကယ့် တစ်ပါးကျွန်ဗျ။ အင်္ဂလိပ်လူ၊ လုပ်တော့လည်း စုံထောက်ဖက်မှာ လုပ်တယ်။ မြင်မြင်ကို ကျုပ်နဲ့မြဒင် ပြိုင်ပိုးကြတယ်”

“မြင်မြင်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား

”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က လူများပေးစားလို့ရတဲ့ မိန်းမမျိုး

ကို မယူချင်ဘူး။ သူချစ် ကိုယ်ချစ်ကိုမှ ယူချင်တယ်။ ဒါနဲ့ ဂျပန် စင်ကာပူ ဝင်တော့ မြဒင်ဟာ ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ် ဆန့်ကျင်ရေးသမားမှန်း သိသွားပြီး၊ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ အချုပ်ထဲ ဆွဲထည့်ထားလိုက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်တပ် ရန်ကုန်ကဆုတ်တော့ မြဒင်ဆိုတဲ့ကောင် ပါသွားပြီး လမ်းကျတော့ ထွက်ပြေးလာတယ်။ ကျုပ်လည်း ထောင်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တပ်ပြေး မြဒင်နဲ့ ထောင်ပြေး မျိုးမြင့်ရန်နောင်ဟာ မြင်မြင်တို့အိမ်မှာ လာဆုံကြပြန်တယ်။ ဒီမှာ ကျုပ်နဲ့မြဒင် ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တယ်။ မြဒင်ရှုံးတယ်။ ကျုပ် ‘ယိမ်းနွဲပါး’ ကလည်း ဓားအိမ်က ချွတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မြဒင်ကို ခုတ်မသတ်ခဲ့ဘူး။”

“အဲဒါ ခင်ဗျားမှားတယ်လို့ ထင်တယ် မျိုးမြင့်ရန်နောင်။ မြဒင်ဟာ သစ္စာဖောက်၊ အင်္ဂလိပ်သူလျှို့။ ခင်ဗျား သူ့ကို ရှင်းပစ်ခဲ့ရမှာပေါ့။”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ပွင့်လင်းသူပီပီ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . .စာရေးဆရာ၊ အမှန်ကတော့ တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်ခဲ့သင့်တာပဲ။ ကျုပ်လည်း ဒါကိုပဲ ပြောချင်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ တုန်းကတော့ မြဒင်ဟာ ဗမာဖြစ်နေလို့ဆိုပြီး . . .”

“သစ္စာဖောက်ဟာ သစ္စာဖောက်ပါပဲ။ သစ္စာဖောက်ချင်း အတူတူ ဗမာသစ္စာဖောက်ကို မသတ်လိုက်တာဟာ မတရားဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ လွဲမှားတဲ့ အမျိုးသားစိတ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုချင်တယ်”

“ခင်ဗျားပြောချင်လည်း ခံရမှာပဲလေ။ ဒါဟာ ကျုပ် မပြတ်သားတာပဲ။”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်ဓားကလည်း ချွတ်ပြီးပြီ။ မြဒင်ကိုလည်း မသတ်ရက် တော့ ကျုပ် မြို့ပြင်ထွက်ပြီး ရန်သူအင်္ဂလိပ်တွေကို ခုတ်သတ်ပြန်လာတယ်။ ကျုပ်နဲ့ မြင်မြင်လည်း ဦးဖိုးထယ် ဆန္ဒအရ လက်ထပ်လိုက်ကြရတယ်”

“မျိုးမြင့်ရန်နောင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းမှာ အားနည်းချက်ကြီးတစ်ရပ် ရှိတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ထင်တယ်ခင်ဗျ”

“ပြောဗျာ စာရေးဆရာ။ ကျုပ်က ဒီလိုဝေဖန်ချက်မျိုး ကြားချင်တာ”

“မျိုးမြင့်ရန်နောင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားတဲ့ နယ်ချဲ့ကျင်ရေး အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်နေတယ်။ ဒီအရေးတော်ပုံကြီးကို ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးဝင် တိုးတက်တဲ့သခင်တွေက ဦးဆောင်နေတယ်။ အဲဒီ တုန်းက နိုးကြားတဲ့ မြန်မာလူငယ်တွေဟာ ဒီအေဂျီတော်ပုံကြီးထဲမှာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ပါဝင်ခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍ သော်လည်းကောင်း ပါဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ အဲဒီ တုန်းက မြန်မာလူငယ်တွေရဲ့ သမိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းတွေဟာ အဲဒီ မြန်မာလူငယ်ထုနဲ့ ကင်းကွာနေတယ်။ သမိုင်းနဲ့ကင်းကွာနေတယ်။ တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားမှုဖြစ်နေတယ်။ သူရဲကောင်းဆန်နေတယ်။ အမျိုးသားအုံကြွမှုကြီးနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အဆက်အစပ် ရှိကောင်းရှိမယ်ဖြစ်သော်လည်း မှေးမှိန်နေတယ်။ အဲဒါဟာ ခင်ဗျား နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ရပ်ရဲ့ အားနည်းချက် ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

xxxxxxxxxxxx

(၄)

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လျှက်ရှိသည်။ ဘာမျှပြောဆိုခြင်း မပြု။

“ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ရင် ကျုပ်လဲ ဘီ-အိုင်-အေ ထဲ ပါသွားတယ်။

အင်္ဂလိပ်ထွက်ပြေးသည်အထိ။ ကျုပ်ပြန်လာတော့ မြင်မြင်ဟာ မြဒင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ကျုပ်လည်း ခြေတစ်ဖက်ပြတ်၊ မျက်စိတစ်ဖက်ပျက်ပြီး မန္တလေးဆေးရုံမှာ တော်တော်ကြာကြာ တက်ကုနေရတယ်။ ပြန်လာတော့ ကျုပ်သားနဲ့ မြင်မြင်ဟာ မြဒင်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ရောက်နေပြီ။ ဒီတွင် ကျုပ်လည်း ချစ်သူနဲ့သားကို စွန့်ပြီး ၊ တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့၊ အင်္ဂလိပ်ကို ချေမှုန်းဖို့ ခရီးဆက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒါပါပဲ။ ဆရာမင်းဆွေဟာ ကျုပ်ကို ဒီတိုင်းထားပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကျုပ် မကျေနပ်ဘူး သူ့ကိုပြောဖို့လည်း သူမရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ကို အမှတ်တရဖြစ်နေတဲ့ လူတွေထဲမှာ ခင်ဗျားတော့ ပါကောင်းရဲ့ဆိုပြီး ခင်ဗျားကို လာပြောတာပဲ”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ဆေးတစ်ဆုံကို မီးညှိ၍ ဖွာနေပြန်သည်။

“မြင်မြင်ဟာ အညာလွယ်လွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် မျိုးမြင့်ရန်နောင် ။ အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ထုတ်လိုက်ရတဲ့ အချိန်ကာလဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ပါဘူး။ တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ မြင်မြင်ဟာ စစ်ထွက်သွားတဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘဲ ၊ မြဒင်ကို ယူလိုက်တာဟာ မြန်လွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က မြင်မြင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သောအခါတွင် မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဒါကတော့ဗျာ၊ ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့အဖေကလည်း ဆုံးပြီ မဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို မမြင်ဘူးခင်ဗျာ။ မြင်မြင်ဟာ ကိုယ့်မင်းကို ယ်ချင်းလမ်းမှာ ဝင်းကြီး၊ ခြံကြီးနဲ့ အခြေမပျက်နေနိုင်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်။ စီးပွားရေးအရ ဖူဖူလုံလုံရှိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်မယ့်သူ မရှိသည့်တိုင် စီးပွားရေးအရတော့ မကြောင့်မကြ နေရသေးတယ်။ သူ့လောက် တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိတဲ့ မိန်းမတွေ တောင် တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်တဲ့ယောက်ျား မရှိချိန်မှာ သစ္စာ ရှိရှိနဲ့ ဘဝကိုရုန်းကန် တိုက်ခိုက်ရဲကြသေးရင် မြင်မြင်ကော ဘာလို့ ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိရမှာလဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီ လို အခက်အခဲမျိုးကို ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူးဆိုရင် တော့ မြဒင်နဲ့ရတဲ့ ကိစ္စကို လက်မခံနိုင်ဘူး ထားဦး၊ အထက်တန်းစားမိန်းမတွေဟာ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ ကောက်ချက်မျိုးကိုတော့ ဆွဲပေးဖို့သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ကျွန်တော့်စကားကို မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ ၎င်းစိတ်ထဲတွင် ချစ်သူ မြင်မြင်ပေါ်တွင် အမျှင်မပြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဟန်တူ၏ ။

“ဒါတွေ ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒီနေ့ည ကျုပ် ခင်ဗျားဆီလာတဲ့ကိစ္စက ခင်ဗျားကို တိုက်တွန်းချင်တာတစ်ခု ရှိလို့ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ၊ မျိုးမြင့်ရန်နောင်”

“စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ဟာ တစ်ခါတလေ စာရေးဆရာရဲ့ အလိုကို မလိုက်ဘဲ သူက စာ

ရေးဆရာကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား လက်ခံသလား”

“ကျွန်တော် သိပ်လက်ခံတာပေါ့ မျိုးမြင့်ရန်နောင်။ ခု ကျွန်တော့်မှာ ဒီဒုက္ခတွေ့နေတယ်။ ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကောင်တချို့ဟာ ခု စာအုပ်ထဲက ထလာပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်လှန့်နေကြတယ်။ သူတို့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြီး အရေးခိုင်း နေကြတယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ပြောချင်တာလည်း ဒါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ‘ဓား’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးလောက် အချုပ်အနှောင်ခံနေရတယ်။ ကျုပ် ဆက်ပြီး လှုပ်ရှားချင်သေးတယ်၊ မသေချင်သေးဘူး။ ကျုပ်ကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဆရာမင်းဆွေလည်း ခု မရှိတော့ဘူး။ ဆရာမင်းဆွေသာရှိရင် ကျုပ် သူ့ကို တစ္ဆေခြောက်သလို၊ ခဏခဏ ခြောက်နေဦးမှာပဲ။ နားပူနားဆာ လုပ်နေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆရာမင်းဆွေဟာ လူ့ပြည်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို အပူကပ်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်က မျိုးမြင့်ရန်နောင်ဆီမှ မီးခြစ်တောင်းကာ ဆေးပေါလိပ်တိုကို မီးညှိ၍ ဖွာနေမိသည်။

“ဓားဝတ္ထုကြီးမှာ ဆရာမင်းဆွေဟာ ကျုပ်ကို ရှေ့တိုက်ပွဲတွေအတွက် ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ဆိုပြီး အဆုံးသတ်ထားတယ်။ ဒီအဆုံးသတ်ကို ကျုပ် ပြန်ဆက်ချင်တယ်။ ကျုပ် ဒီအတိုင်း ရပ်မနေနိုင်ဘူး ဆက်လှုပ်ရှားချင်တယ်”

“ခင်ဗျာ . . .”

“ဒီလိုလေ . . .ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေဟာ အင်္ဂလိပ်ကို မုန်းခဲ့ကြတယ်။ လူမျိုးကိုမုန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နယ်ချဲ့သမားကို မုန်းခဲ့ကြတာပါ။ ဒီလို

မုန်းလို့ ဂျပန်ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပင့်လာခဲ့တဲ့ ကိုရွှေဂျပန်ဟာလည်း ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း ပြောသလို၊ ဘုရားမဟုတ်ဘဲ ဘီလူးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆက်ပြီး ဆင်နွှဲခဲ့ရတယ်။ ဒါ ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တစ်မျိုးသားလုံး ညီညွတ်ပြီး ဆင်နွှဲခဲ့တဲ့ တော်လှန်ရေးကြီးလေ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ တော်လှန်ရေးကြီးထဲကို ကျုပ် ဆက်ပါရဦးမယ်။ ဂျပန်ဖက်ဆစ်ကို ကျုပ်လက်စားချေရဦးမယ်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဟာ အိမ်သည်ကို စော်ကားတဲ့ ဧည့်သည်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ကျုပ် လက်စားချေရဦးမယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း လှုပ်ရှားရဦးမယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် စိတ်အားထက်သန်လာ၏ ။ မျက်လုံးများသည် ပို၍ တောက်ပြောင်လာကြသည်။ အံ့ကြိတ်ထားသဖြင့် မေးရိုးကားကြီးများသည် ထင်းကနဲ ပေါ်လာကြသည်။

“မြဒင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကော၊ ဘာဖြစ်တယ်ထင်သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မျိုးမြင့်ရန်နောင်”

“ဂျပန်ခေတ်ကျတော့ ဂျပန်သူလျှို့ ဖြစ်တယ်လေ။ သူ့ လက်ချက်နဲ့ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တပ်သားကောင်းတွေဟာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်ရဲ့ အကျဉ်းစခမ်းမှာ အစတေး ခံခဲ့ကြရတယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ”

“ဒါတင်မကသေးဘူး။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးပြီးလို့ အင်္ဂလိပ် ပြန်ဝ

င်လာတဲ့ အခါကျတော့လည်း အက်ဖ် ၁၃၆ ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်ထောက်လှမ်း
ရေးတပ်မှာ ပြန်ပြီး အမှုထမ်းတယ်လေ။ သခင်တွေကို
ထောင်ထဲဆွဲသွင်းခဲ့တယ်လေ။ . . . ထို့”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်က စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီကောင်ကို အသေမသတ်ခဲ့မိတာ မှားတာပဲ။ ကျုပ်ကိုလည်း
ထောင်ထဲ ဆွဲသွင်းတယ်။ ကျုပ်မယားကိုလည်း ယူတယ်။ တိုင်းပြည်ကို
လည်း တစ်ကြိမ်မက အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သစ္စာဖောက်တယ်။ အစတုန်း
က ဒီကောင်ဟာ လူလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ မြန်မာလူမျိုးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒီ
ကောင်ဟာ မြန်မာလူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခွေး
ဆိုးပဲ။ လူသတ်တာဟာ မကောင်းပေမယ့် ခွေးဆိုးတစ်ကောင်ကို သတ်
တာဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ် တစ်ခုပဲ”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်က ခေတ္တရပ်လိုက်၏ ။ ပြီးမှဆက်၍ ကျုပ်လည်း
အမြင်တွေ ပြောင်းသွားပြီ။ အရင်တုန်းကတော့ ကျုပ်ဟာ မျက်ကန်းမျိုး
ချစ်သာသာပါပဲ။ ခုတော့ ကျုပ်မှာ လူမျိုးရေးသက်သက် အမြင်ဆိုတာထ
က် လူတန်းစားအမြင် ရှိလာပြီ။ အမျိုးသားရေးကိုလည်း
လူတန်းစားအမြင်နဲ့ ကြည့်တတ်လာပြီ။ ကျုပ်သားဟာ ခုဆို အသက် ၂၉
၃၀ နီးပါး ရှိရော့မယ်။ ကျုပ်သားကိုလည်း ကျုပ် သင်ကြားစရာတွေ လ
မ်းညွှန်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား မြန်မာပြန်တဲ့ တော
လိစ်တို့ငြင်းရဲ့ ‘ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဝတ္ထုကြီးထဲကလို မင်းသားကလေး
အင်ဒရေ သေတော့ သူ့သား နီကိုလတ်က ဖအေ့ခြေရာ နင်းသလို၊ ကျုပ်
သားလည်း ကျုပ်ခြေရာ နင်းစေချင်တယ်။ ကျုပ်ကပွင့်လင်းတယ်။
ရိုးဖြောင့်တယ်။ မှန်တာကိုလုပ်တယ်။ (ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဒီလိုပြောရတာ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ) အေးလေ၊ အနည်းဆုံး ပွင့်လင်းဖို့ ရိုးဖြောင့်ဖို့၊ မှန်ရာကို

လုပ်ရဲဖို့ ကြိုးစားတယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် နှိမ့်ချတတ်သူပီပီ၊ စကားကို ပြင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သားကိုလည်း ကျုပ်လို ဖြစ်စေချင်တယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်။ (ပမာဏ ဆီးစေ့လောက်လည်း ရှိချင်ရှိမယ်ပေါ့ဗျာ) တတ်နိုင်သလောက်ကလေးတော့ လုပ်စေချင်တယ် ။ ကျုပ် အသက်ကြီးပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ် မလုပ်နိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လုပ်စေချင်တယ်။ အဲဒါ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်သားရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား ဆက်ရေးဗျာ။ မြဒင်လို သစ္စာဖောက်ကိုလည်း စာရင်းရှင်းရဦးမယ်။ ဒါဟာ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်က စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို တောင်းဆိုတာပဲ။ ပြောမယ့်သာ ပြောရတာ ပါလေ။ ကျုပ်သားကလည်း အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိတော့ အရိုးရင့်နေလို့ ပြင်လို့မှ ရပါဦးမလား မသိဘူး။ နည်းနည်း နောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်”

“နောက်ကျတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး မျိုးမြင့်ရန်နောင်၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို သဘောကျပါတယ်။ ခင်ဗျား တိုက်တွန်းသလို ဆက်လည်း ရေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . .”

ကျွန်တော်က ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ရေးခွင့်မရှိပါဘူး မျိုးမြင့်ရန်နောင်။ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“အကြောင်းက . . .”

“အကြောင်းကတော့ မျိုးမြင့်ရန်နောင်ဟာ ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့တဲ့

ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာကြီး မင်းဆွေ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကောင်ပါ။ စာရေးဆရာကြီး မင်းဆွေဟာ သူ့ဇာတ်ကောင်ကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဖန်တီးပြီး၊ ဘယ်လို အဆုံးသတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါဘူး မျိုးမြင့်ရန်နောင်။ ဒါက တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်က စာရေးဆရာကြီး မင်းဆွေက ‘ငါ့ဝတ္ထုကို မင်းဆက်ရေးကွာ’ လို့လည်း ခွင့်ပြုချက် မပေးခဲ့ပါဘူး။ ခွင့်ပြုချက် မရှိရစ်ခဲ့ဘဲနဲ့ သူ့ဝတ္ထုကို ဆက်ရေးရင် ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာကြီး မင်းဆွေကို ရော၊ ခင်ဗျားကိုရော ၊ စာဖတ်ပရိသတ်ကိုရော စော်ကားရာ ရောက်တော့မှာပေါ့။ ဒါဟာ စာရေးသူတစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းရမယ့် ကျင့်ဝတ် ဗေဒပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်ရေးချင်သော်လည်း ကျွန်တော် မရေးနိုင်ပါဘူး မျိုးမြင့်ရန်နောင်၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး တောင်းဆိုတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့် ရင်းနှီးရာ ရေးဘော်ရေးဘက်တွေနဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ကို တင်ပြပါ့မယ်”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် ဘာမျှမပြောတော့။ ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ မှတ်ဆိတ်မွှေးများကို လက်ဖြင့်သပ်လျက် ရှိသည်။ အတန်ကြာမှ ဂျိုင်းထောက်ကြီးကို လှမ်းယူ၍ ထလိုက်ရင်း . . .

“အေးဗျာ၊ ဒါတွေကိုတော့ ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ကျုပ် ဖြစ်စေချင်တာကို ကျုပ်ပြောတာ။ ကျုပ် အမြင်ပြောင်းသွားပြီ။ မြဒင်ကို အရင်တုန်းက လက်စားမချေခဲ့မိတာဟာ ‘ရန်သူကို လက်စားချေလော့ အာမဘန္တေ’ ဆိုတဲ့ ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးနဲ့လည်း မကိုက်ညီဘူး။ ကျုပ် ဒီလို ဘာကြောင့် အမြင်ပြောင်းသွားရပုံကိုကော ခင်ဗျား သိရဲ့လား”

“မသိဘူး ခင်ဗျ”

“ကျုပ် ဂျပန်တော်လှန်ရေးတုန်းက ပျဉ်းမနားဘက်မှာ တာဝန်ကျတ

ယ်။ အဲဒီ တုန်းက တောင်ညိုခင်တန်းက မုဆိုးကြီး ကိုဖိုးဇုံနဲ့ တွေ့တယ်။ ကိုဖိုးဇုံက ‘ကျားဟာ သူ့ကို ပစ်ပစ် မပစ်ပစ် ကိုက်မှာပဲတဲ့။ ကိုယ်က ကျားကိုသတ်ရင် သတ်။ ကိုယ်ကမသတ်ရင် ကျားက ကိုယ့်ကို လာသတ် မှာပဲ’ တဲ့။ ကိုဖိုးဇုံဟာ သူ့ ဘဝကနေပြီး အဘိဓမ္မာ ထုတ်ယူတယ် စာ ရေးဆရာ။ ဒီတော့ကျုပ်လည်း တောင်ညိုခင်တန်းက မုဆိုး ကိုဖိုးဇုံကို အတုယူရမယ်။ ကျားဟာ ကိုယ်ကမသတ်ရင် သူက ကိုယ့်ကိုကိုက်သတ် စားမှာပဲဆိုတာ ကိုဖိုးဇုံအနေနဲ့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ တောင်ညိုခင်တန်းက ကိုဖိုးဇုံကို အတုယူရမယ်။ ကဲ သွား မယ်ဗျာ။ အချိန်လည်း အတော်နှောင်းသွားပြီ။ ကျုပ်ဇာတ်လမ်းကို ရေး ဖို့မရေးဖို့ကတော့ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား စဉ်းစားပေါ့။ ကျုပ် တောင်း ဆိုချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ။ အိမ်သည်ကို ဧည့်သည်မစော်ကားရ၊ ရန်သူ ကို လက်စားချေလော့၊ အာမာန္တေ့”

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် လက်ရုံးကို မြှောက်ကာ၊ ၎င်း၏ ဘုရားရှိခိုးဂါ ထာကို ရွတ်ဆိုရင်း ဂျိုင်းထောက်ကြီးဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွား သည်။

မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည်ခွဲခွာခါနီး တွင် ထိုစကားများဖြင့် နှုတ်ဆက် တတ်လေ့ရှိခြင်းကို ကျွန်တော် အမှတ်ရလာသည်။

“အိမ်သည်ကို ဧည့်သည်မစော်ကားရ။ ရန်သူကို လက်စားချေလော့။ အာမာန္တေ့”

ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ တဖြည်းဖြ ည်းနှင့် မျိုးမြင့်ရန်နောင်သည် မီးခိုးများဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် မှုတ်ထုတ်လိုက်သော ဆေးလိပ်မီးခိုးတ

နံးများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည့် မျိုးမြင့်ရန်နောင်၏ ရုပ်ပုံကို မှ
နံးဆကြည့်ရင်း တစ်ယောက်ထီးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသတည်း။

xxxxxxxxxx